

Маймунката която раздала правосъдие.

Отъ разни краища на Балканския полуостровъ излизатъ добри майстори млѣкари. Тѣ напускатъ роднитѣ си мѣста и отиватъ да упражняватъ занаята си въ далечни страни.

Единъ такъвъ майсторъ-млѣкаръ отишълъ на печалба въ Александрия.

Хората разправяли, че въ този градъ много лесно се забогатѣвало. Но нашиятъ млѣкаръ въ три години не успѣлъ нищо да спести.

— Трѣбва да печеля двойно повече,—си казалъ веднажъ той. — Азъ продавамъ чисто, неподправено млѣко, затова го и харча малко по-скѣпо. Но купувачитѣ търсятъ и купуватъ по-ефтиното. Търговията ми не върви. Ето защо нѣмамъ нито една пукната пара спестена.

И единъ день млѣкарътъ подправилъ млѣкото: поставилъ наполовинъ вода и намалилъ цената.

Клиентитѣ схванали разликата и започнали да негодуватъ. Но красноречието на млѣкаря ги успокоило.

— Чудно нѣщо! — казвалъ той. — Вие протестирате за де-

то има вода въ млѣкото! Водата пада отъ небето като дъждъ, изсмуква се отъ тревата и чрезъ нея отива въ млѣкото на животнитѣ. Кой не знае това?—заявявалъ тържествено остроумниятъ млѣкаръ и убедилъ клиентитѣ си, че млѣко безъ вода не може.

Най-после настѣпили и за него добри дни. Клиентитѣ му бързо се умножили, предприятието се разширило и той бързо забогатѣлъ. Сега вече нашиятъ млѣкаръ намислилъ да се завърне доволенъ и щастливъ въ родното си мѣсто. Той продалъ дюкяна си и тръгналъ на пѣтъ съ една хубава чанта пълна съ златни монети.

Капитана на парахода, съ който пѣтувалъ млѣкаря притежавалъ

една маймунка. Тя скачала като луда по палубата, катерила се по мачтитѣ, влизала отъ кабина въ кабина и забавлявала пѣтнициитѣ. Една сутринъ, когато млѣкаря се бръснѣлъ, забравилъ отворена вратата на своята кабина. Маймунката влѣзла предпазливо вътре и съзрѣла полуотворената чанта съ паритѣ върху леглото. Едно необяснимо, лудо желание я обзело при вида на блестящитѣ монети. Тя захапала чантата съ паритѣ и се впуснала тичешкомъ къмъ палубата. Необяснимиятъ шумъ привлѣклъ вниманието на млѣкаря. Той се обърналъ и забелезалъ

